

بر پشت سپید ماه

دهانم
آشیانه پرنده گانی ست
که نه پرواز را
بل
آواز را گم کرده اند.

گوش هایم
گذار بادهای جهان اند
نه ویرانگر
که بر زمزمه می گذرند.

بنگر به دست هایم
بر کشیده چون نردبانی
بر پشت سپید ماه.

از پنجره ات بنگر
فرود ماه چه زیبا است.

جعفر شفیعی نسب
آلمان ۲۰۰۴